

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoPr/6/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317201010
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1317201010.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Anny Kašajovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcu: Š. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. Č.. XX, K., zastúpeného spoločnosťou: Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s. r. o. so sídlom Hlavná č. 31, Trnava, IČO: 36 865 281, proti žalovanému: H2X LOGISTICS, s. r. o. so sídlom Hrachová 16/B, Bratislava, IČO: 44 027 834, zastúpenému spoločnosťou: LEGARTUM s. r. o. so sídlom Hrachová č. 16B, Bratislava, IČO: 47 252 332, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Sociálna poisťovňa so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 - 10, Bratislava, pobočka Bratislava so sídlom Záhradnícka č. 31, Bratislava, IČO: 30 807 484, zastúpeného advokátkou JUDr. Dagmar Kubovičovou, Námestie Biely kríž č. 3, Bratislava, o určenie, že úraz žalobcu je pracovným úrazom, o odvolaní intervenienta na strane žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 30. septembra 2019 č.k. 14Cpr/3/2017-155 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že úraz žalobcu zo dňa XX.XX.XXXX je pracovným úrazom a žalovaný za škodu žalobcu spôsobenú pracovným úrazom zodpovedá v rozsahu 100%. Žalobcovi sa priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Vychádzal po skutkovej stránke z obsahu žaloby, ktorú žalobca odôvodnil tým, že na základe pracovnej zmluvy zo dňa 23.10.2011 vykonával u žalovaného prácu Z. G. M. Z.. Počas pracovnej cesty dňa XX.XX.XXXX približne v čase o XX.XX hod. odparkoval kamión podľa usmernení žalovaného v K. v areáli spoločnosti E. M. v meste E.. Dňa XX.XX.XXXX o X.XX hod. v súvislosti s výkonom práce a pri plnení pracovných úloh počas pracovnej cesty utrpel pracovný úraz, keď po tom, ako realizoval odpočinok na určenom mieste, vychádzal z kabíny vykonať kontrolu motorového vozidla (plachty, uzávery, pečate/plomby) a nákladu, pričom sa pošmykol na schodíkoch a spadol, čím došlo k poškodeniu jeho zdravia. Žalovaný spísal záznam o neregistrovanom úraze z dôvodu, že podľa jeho názoru tento úraz nemožno kvalifikovať ako pracovný, nakoľko žalobca v čase jeho vzniku čerpal 45 hodinový týždňový odpočinok, počas ktorého mohol voľne disponovať svojím časom. Žalobca uviedol, že predmetom pracovnej cesty bol výkon medzinárodnej prepravy tovaru na miesto určenia v zahraničí a návrat žalobcu do sídla žalovaného. K pracovnému úrazu podľa žalobcu došlo počas trvania pracovnej cesty s tým, že žalovaný určil aj spôsob ubytovania žalobcu (počas odpočinku, iné ubytovanie nepreplácal), a to v kabíne motorového vozidla, ktoré je na tento účel prispôsobené, teda aj v čase odpočinku bol viazaný na motorové vozidlo. Konštatoval, že od žalovaného nemal pokyn, aby sa pri vozidle nezdržoval a nerobil úkony spojené s kontrolou vozidla a jeho nákladu, ktoré súvisia

s výkonom práce zamestnanca. Poukázal na to, že v zmysle rozhodovacej praxe súdov činnosť, ktorá je predmetom pracovnej cesty, je vždy plnením pracovných úloh, a preto je zrejmé, že činnosť zamestnanca, ktorá je predmetom pracovnej cesty na mieste, ktoré je cieľom pracovnej cesty, ako aj mieste, kde je vodič povinný z dôvodu prestávky v práci odstaviť motorové vozidlo, je treba považovať za plnenie pracovných úloh. Zdôraznil, že vedľa tejto činnosti je treba do rámca plnenia pracovných úloh na pracovnej ceste zahrnúť tiež akúkoľvek inú činnosť, ktorú zamestnanec počas pracovnej cesty vykoná na príkaz zamestnávateľa, poprípade aj činnosť, ktorú vykoná pre zamestnávateľa z vlastnej iniciatívy, pokiaľ k nej nepotrebuje zvláštne oprávnenie alebo ju nekoná proti výslovnému zákazu zamestnávateľa. Nastupovanie a vystupovanie do a z motorového vozidla, ktoré je prostriedkom k realizovaniu pracovnej cesty, je vždy činnosťou (aj počas odpočinku), ktorá je predmetom pracovnej cesty s tým, že zamestnanec počas odpočinku neprerušuje svoju pracovnú cestu, tá trvá až do skončenia pracovnej cesty, t. j. do návratu na určené miesto. Vzhľadom na uvedené žalobca mal za to, že v danej situácii si plnil svoje pracovné povinnosti a po príchode do K. sa riadil usmerneniami žalovaného. Uviedol, že podľa jeho skúseností a vedomostí nebolo výnimkou, že dochádzalo ku krádežiam zariadení a iného materiálu z nákladných motorových vozidiel a práve žalobca bol osobou, ktorá nesie osobnú zodpovednosť za motorové vozidlo, tovar na ňom naložený, tachografové vybavenie, kartu a listiny od motorového vozidla. Podľa názoru žalobcu za poškodenie jeho zdravia počas pracovnej cesty zodpovedá žalovaný a preto listom zo dňa 19.12.2016 požiadal Sociálnu poisťovňu, pobočka Bratislava o úhradu nárokov plynúcich z pracovného úrazu u žalovaného. Sociálna poisťovňa ho listom zo dňa 19.01.2017 vyzvala na preukázanie podania určovacej žaloby na súd, majúci za to, že určenie zodpovednosti zamestnávateľa za vznik škody patrí do výlučnej právomoci súdu. Žalobca svoje tvrdenia podporil dôkazmi - pracovnou zmluvou zo dňa 23.10.2011, lekárskou správou z ortopedického oddelenia nemocnice v K. zo dňa XX.XX.XXXX, lekárske správy z chirurgickej ambulancie zo dňa XX.XX.XXXX, XX.XX.XXXX, XX.XX.XXXX, XX.XX.XXXX a XX.XX.XXXX, záznamom o neregistrovanom úraze zo dňa XX.XX.XXXX a listom Sociálnej poisťovne, pobočka Bratislava č. 1524-10/2017-BAM zo dňa 19.01.2017.

3. Na základe oznámenia zo dňa 24.02.2017 vstúpila do konania Sociálna poisťovňa, pobočka Bratislava ako intervenient na strane žalovaného. Súd prvej inštancie Uznesením č.k. 14Cpr/3/2017-140 zo dňa 27.08.2019, právoplatným dňa 02.09.2019, zamietol návrh žalobcu, ktorým žiadal nepripustiť vstup intervenienta na strane žalovaného do konania.

4. Po právnej stránke súd prvej inštancie posúdil vec podľa § 57 ods. 1, § 195 ods.1, 2, § 220 ods. 1, 2 Zákonníka práce, § 2 ods. 1 a 2, § 37 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení účinnom od 01.03.2015 do 29.11.2018, § 8 ods. 1 písm. a) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom od 02.01.2016 do 04.03.2016, § 3 ods. 5 písm. c) zákona č. 462/2007 Z. z. o organizácii pracovného času v doprave a o zmene a doplnení zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 309/2007 Z. z. v znení účinnom od 01.12.2014 do 30.12.2016.

5. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že žalobca bol v pracovnoprávnom pomere u žalovaného na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 23.10.2011 na dobu neurčitú. Ako zamestnanec vykonával u žalovaného ako zamestnávateľa prácu Z. G. M. Z. Z. P. Z. T. M. G. R. V. podľa pokynov žalovaného. Za nespornú považoval aj skutočnosť, že žalobca dňa XX.XX.XXXX o X.XX - X.XX hod. utrpel úraz počas pracovnej cesty, na ktorú bol vyslaný žalovaným, a to počas doby odpočinku v K. v areáli spoločnosti E. M. v meste E., kde dňa XX.XX.XXXX približne o XX.XX hod. odparkoval kamión podľa usmernení žalovaného. Podľa tvrdenia žalobcu úraz mal nastať pri jeho pošmyknutí sa pri vychádzaní z kabíny nákladného motorového vozidla, ktorého prostredníctvom realizoval pracovnú cestu a v ktorom počas odpočinku i prespával. Za nesporný považoval súd prvej inštancie aj žalobcom uvedený priebeh úrazu (pošmyknutie pri vychádzaní z kabíny kamiónu).

6. Pri posudzovaní, či úraz žalobcu nastal pri činnosti, ktorú možno považovať za činnosť, ktorá bola predmetom jeho pracovnej cesty, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca utrpel úraz pri vychádzaní z kabíny kamiónu dňa XX.XX.XXXX, ráno v čase medzi X.XX I.. Q. X.XX I.. po tom, ako sa zobudil. Považoval za nepochybné, že v uvedenom rannom čase vychádzal z vozidla práve za účelom kontroly plachty vozidla a nákladu, keďže počas noci mohlo dôjsť k poškodeniu vozidla alebo odcudzeniu prepravovaného nákladu a žalobca niesol hmotnú zodpovednosť za ním vedené nákladné motorové vozidlo a prepravovaný náklad. Poukázal na článok X. bod 3. Pracovnej zmluvy a za nedôvodnú

považoval námietku žalovaného, že neuložil žalobcovi príkaz na vykonanie kontroly vozidla a nákladu, teda príkaz na akúkoľvek činnosť súvisiacu s prácou počas odpočinku. Podľa názoru súdu prvej inštancie na vykonanie kontroly vozidla a v ňom prepravovaného nákladu po tom, ako nákladné motorové vozidlo počas celej noci (zo dňa XX.XX.XXXX do rána XX.XX.XXXX) parkovalo v mieste určenia, žalobca nepotreboval osobitný príkaz od žalovaného. Podľa súdu prvej inštancie žalobca konal správne, keď i bez zvláštneho pokynu dbal na svoje pracovné povinnosti a mienil vykonať úkon zvyčajný na pracovnej ceste - kontrolu vozidla a nákladu mu zvereného na prepravu a nekonal v rozpore s výslovným zákazom žalovaného, keď chcel vykonať kontrolu vozidla. Zdôraznil, že žalobcom vykonanú kontrolu plachty kamiónu, pečať/plombu a náklad vozidla počas doby odpočinku, nemožno považovať za porušenie pracovnoprávných predpisov, nakoľko ide o takú činnosť, ktorá je predmetom pracovnej cesty a je nutné ju vykonávať najmä v čase realizovania odpočinku, kedy je vozidlo a náklad vystavovaný najväčšiemu nebezpečenstvu a riziku poškodenia, straty či krádeže. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že úraz žalobcu zo dňa XX.XX.XXXX je pracovným úrazom a žalovaný za škodu žalobcu spôsobenú pracovným úrazom zodpovedá v plnom rozsahu. Podľa názoru súdu prvej inštancie zbavenie sa zodpovednosti žalovaného za škodu pri pracovnom úraze podľa § 196 ods. 1 a 2 Zákonníka práce neprichádzalo do úvahy, nakoľko medzi stranami bolo nesporné, že žalobca si nespôsobil úraz zavineným konaním, ktorým by porušil právne predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci ani pod vplyvom alkoholu či omamných a psychotropných látok.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP na základe princípu pomeru úspechu strán v konaní tak, že procesne úspešnému žalobcovi priznal proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal intervenient na strane žalovaného so súhlasom žalovaného odvolanie z dôvodov, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému a intervenientovi, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP),

- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP),
- súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým záverom (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP),
- rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie že úraz zo dňa XX.XX.XXXX je pracovným úrazom a namietal že:

- v čase úrazu žalobcu tento čerpal odpočinok,
- neuložil žalobcovi príkaz, aby vykonával akúkoľvek činnosť súvisiacu s prácou počas odpočinku,
- neuložil žalobcovi príkaz, aby sa zdržiaval pri vozidle počas odpočinku,
- žalobca mohol voľne disponovať svojim časom,
- žalobca sa mohol voľne vzdialiť od vozidla, napr. ísť mimo areál,
- úraz, ktorý sa stal v čase odpočinku, sa nestal pri kontrole motorového vozidla (plachty, uzávery, pečate (plomby) a nákladu,
- úraz, ktorý sa stal v čase odpočinku, mimo pracovného času nie je pracovným úrazom.

Uviedol, že žalobca mal zo strany žalovaného ako zamestnávateľa možnosť, nie však povinnosť, využívať po dobu odpočinku priestory kabíny nákladného motorového vozidla usporiadané na spanie a trávenie voľného času. Konštatoval, že takýto postup zo strany zamestnávateľov - prepravcov nákladnej dopravy je bežne zaužívaný a zamestnancami využívaný, avšak čas odpočinku strávený v týchto priestoroch nemožno stotožňovať s pracovným časom. Podľa intervenienta aktivity zamestnanca, využívajúceho dané priestory v čase odpočinku, nemožno považovať bez ďalšieho za činnosť v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh. Uviedol, že na využívanie priestorov nákladného motorového vozidla na spanie je v danom prípade potrebné nahliadať ako na akékoľvek iné ubytovacie zariadenie, ktoré zamestnanec po dobu pracovnej cesty využíva v čase odpočinku, teda v mimopracovnom čase. Podľa názoru intervenienta dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie žalobe vyhovel, sú v priamom rozpore so základnými princípmi sporového konania, kedy strana žalobcu je v súdnom konaní povinná preukázať existenciu žalobou uplatneného nároku. Mal za to, že pokiaľ žalobca nepreukázal, že úraz utrpel, keď išiel vykonať kontrolu vozidla a jeho nákladu, ako to súd prvej inštancie uvádza, tak bolo potrebné žalobu

zamietnuť, a nie žalobe vyhovieť. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že potom ako sa žalobca v čase čerpania odpočinku zobudil, bolo jeho jedinou pohnútkou k opusteniu osobitných priestorov v nákladnom motorovom vozidle ísť plniť pracovné povinnosti. Intervenient je toho názoru, že obvyklou aktivitou každého človeka po zobudení sa je vykonanie biologických potrieb a rannej očisty. Namietal, že súd prvej inštancie označil tvrdenie žalovaného, že nedal žalobcovi ako zamestnávateľ pokyn, aby počas pracovnej cesty v čase odpočinku vykonával kontroly nákladného motorového vozidla, za nemajúce žiadny význam pre posúdenie veci, túto námietku považoval za účelovú a v tomto smere zamietol vykonanie dôkazov navrhovaným žalovaným. Podľa názoru intervenienta tak súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, a tým aj intervenientovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Mal za to, že súd prvej inštancie pochybil, keď poukázal na znenie § 57 ods. 1 Zákonníka práce, v zmysle ktorého zamestnanec na pracovnej ceste vykonáva prácu podľa pokynov vedúceho zamestnanca, ktorý ho na pracovnú cestu vyslal, avšak pre posúdenie veci považoval za úplne irelevantné tvrdenie žalovaného, že žalobca nemal od žalovaného ako zamestnávateľa žiadny pokyn k vykonávaniu akejkoľvek pracovnej činnosti počas doby odpočinku, a to vrátane tej, ktorú žalobca, ako to tvrdí, mal v úmysle uskutočniť. Za nesprávny považoval názor súdu prvej inštancie, že ak zamestnanec počas doby odpočinku, teda mimo pracovného času, sám iniciatívne, bez príkazu zamestnávateľa a v danej veci aj bez predchádzajúceho súhlasu zamestnávateľa, ale zase nie proti výslovnému zákazu zamestnávateľa, vykonáva činnosti pre zamestnávateľa, je potrebné vykladať ako plnenie pracovných úloh pre zamestnávateľa v zmysle príslušných ustanovení Zákonníka práce. Konštatoval, že v prípade úrazu v čase pracovnej cesty je nevyhnutné rešpektovať ustálenú judikatúru, na ktorú poukázal žalovaný, a z ktorej vyplýva, že pokiaľ aj je zamestnanec vyslaný na pracovnú cestu, tak všetku činnosť zamestnanca po dobu pracovnej cesty nie je možné považovať za plnenie pracovných úloh alebo za úkony súvisiace s plnením pracovných úloh.

Intervenient mal za to, že pokiaľ žalobca podal žalobu na súd, ktorou sa domáha určenia, že úraz, ktorý utrpel dňa XX.XX.XXXX, je úrazom pracovným, tak pre preukázanie svojho nároku by mal preukázať :

- že bol v čase úrazu v pracovnoprávnom vzťahu so žalovaným - uvedené žalobca preukázal,
- že v čase úrazu plnil pracovné povinnosti alebo vykonával úkon priamo súvisiaci s plnením pracovných úloh - uvedené žalobca podľa intervenienta nepreukázal,
- že plnil v rámci svojho odpočinku príkazy alebo pokyny zamestnávateľa - čo žalobca podľa intervenienta nepreukázal.

Uviedol, že žalobca utrpel úraz v čase odpočinku, teda mimo pracovného času, neutrpel úraz pri plnení pracovných úloh uložených mu žalovaným v zmysle § 57 ods. 1 Zákonníka práce a ani pri úkone priamo súvisiacom s plnením pracovných úloh uložených mu žalovaným v zmysle § 57 ods. 1 Zákonníka práce. Namietal, že súd prvej inštancie nekritickým a neudržateľným spôsobom interpretoval výklad právnych predpisov v prospech žalobcu a argumentáciu a tvrdenia žalovaného, ktoré nesvedčili v prospech žalobcu označil za účelové, irelevantné a nemajúce význam pre posudzovanú vec bez riadneho odôvodnenia a žalovaným navrhované dôkazy bez riadneho odôvodnenia odmietol vykonať. Podľa názoru intervenienta mu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže súčasťou práva na spravodlivý proces je aj právo na presvedčivé a riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a to tak, aby toto rozhodnutie bolo preskúmateľné, a aby z neho bolo zrejmé, akým spôsobom súd dospel k záveru, ktorý v rozhodnutí vyslovil, a akým spôsobom sa vysporiadal s relevantnými a pre vec podstatnými argumentami žalovaného a intervenienta, dôkazmi a skutkovými okolnosťami, na ktoré žalovaný a intervenient v konaní poukázali. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol a priznal žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Alternatívne navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu intervenienta na strane žalovaného nesúhlasil s dôvodmi a skutočnosťami uvedenými intervenientom v odvolaní. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vyhodnotil jednotlivé dôkazy a v dostatočnej miere sa vysporiadal so všetkými námietkami žalovaného v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Poukázal na to, že v danom konaní bolo nesporné, že úraz vznikol pri vystupovaní z nákladného motorového vozidla, pričom od počiatku tvrdil, že tento úraz je úrazom pracovným, nakoľko sa mu stal pri vystupovaní z vozidla, z ktorého vystupoval za účelom kontroly návesu (nákladu, plomby...), čiže úraz sa mu stal pri vykonávaní

úkonov súvisiacich priamo s plnením pracovných úloh. Tvrdil, že v konaní preukázal, že mal hmotnú zodpovednosť za zverenú hodnotu (náklad), pričom pri ich poškodení alebo odcudzení zodpovedá za škodu vzniknutú žalovanému. Uviedol, že si tak plnil svoje povinnosti vyplývajúce mu z pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, keď vždy ráno vykonával kontrolu svojho vozidla, ako aj návesu. Konštatoval, že na tieto úkony nepotreboval priamy pokyn žalovaného, práve naopak, žalovaný ich vyžadoval od žalobcu práve na základe pracovnej zmluvy vždy v situáciách, keď mu zveril svoje majetkové hodnoty, a preto túto povinnosť žalovaný zahrnul aj do pracovnej zmluvy, aby tak zabezpečil, že si túto povinnosť žalobca bude vždy plniť aj bez pokynu žalovaného. Mal za to, že dostatočným spôsobom preukázal, že v čase pracovného úrazu bol v pracovnom pomere u žalovaného, tento sa mu stal pri úkone priamo súvisiacim s plnením pracovných úloh, keď si išiel plniť svoju povinnosť vyplývajúcu mu z pracovnej zmluvy, aby predchádzal vzniku škodám na majetku žalovaného a zároveň preukázal, že toto jeho konanie nebolo svojvoľné. Postup intervenienta v tomto smere považoval za nezákonný a bol toho názoru, že nie je na zamestnancovi, aby sa dovoľával existencie pracovného úrazu. Uviedol, že práve naopak, zamestnávateľ je povinný preukázať okolnosti, pre ktoré sa zbaví zodpovednosti za pracovný úraz tým, že podá žalobu na príslušný súd. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny, s dôvodmi odvolania nesúhlasil s tým, že intervenient neuviedol žiadne relevantné dôvody, ktoré by mohli mať vplyv na zmenu rozsudku. Navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

10. Intervenient vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu intervenienta na strane žalovaného poukázal na to, že vyjadrenie žalobcu z 05.12.2019 mu bolo doručené v rozsahu 3 strán, ku ktorým sa aj vyjadruje. Uviedol, že v samotnom vyjadrení sa uvádza počet strán 8, pričom na str. 1 je uvádzaná časť I. a na str. 2 sa uvádza časť VIII., teda absentujú časti II. až VII. - čo však považuje iba za administratívnu chybu a správny počet strán vyjadrenia je 3. Uviedol, že trvá na tom, že žalovaný ako zamestnávateľ žalobcu neuznal úraz žalobcu zo dňa XX.XX.XXXX za pracovný úraz, naopak tvrdil, že sa nejedná o pracovný úraz, nakoľko žalobca v čase úrazu čerpal odpočinok. Konštatoval, že žalovaný ako zamestnávateľ neuložil žalobcovi príkaz vykonávať akúkoľvek činnosť súvisiacu s prácou počas odpočinku, neuložil žalobcovi príkaz, aby sa zdržiaval pri vozidle počas odpočinku a žalobca mohol voľne disponovať svojim časom. Bol toho názoru, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by žalobca v čase odpočinku tento odpočinok na pokyn žalovaného prerušil a že plnil pre žalovaného podľa jeho pokynov ako zamestnávateľa pracovné úlohy uložené mu žalovaným. V plnom rozsahu sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že úraz žalobcu zo dňa XX.XX.XXXX nie je úrazom pracovným, a teda nie je daná zodpovednosť žalovaného ako zamestnávateľa za tento úraz žalobcu.

11. Žalobca v duplike k vyjadreniu intervenienta na strane žalovaného opätovne zdôraznil, že si plnil úlohy vyplývajúce mu priamo z pracovnej zmluvy a svojou kontrolnou činnosťou predchádzal vzniku škody na majetku žalovaného. Poukázal na § 195 ods. 1 Zákonníka práce. Uviedol, že skutočnosť, že k pracovnému úrazu žalobcu došlo v čase čerpania voľna, je z hľadiska posudzovania existencie pracovného úrazu irelevantná. Konštatoval, že Zákonník práce pri posudzovaní, či úraz možno kvalifikovať ako pracovný úraz, nezohľadňuje predpoklad, že zamestnancovi sa stane úraz v rámci pracovnej doby. Zákonodarca viaže existenciu pracovného úrazu na podmienku, že k tomuto došlo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, pričom medzi zamestnancom a zamestnávateľom existuje pracovný pomer alebo obdobný pracovnoprávny vzťah. Zdôraznil, že v danom prípade jednoznačne plnil úlohy vyplývajúce mu priamo zo zmluvy, z toho dôvodu námietku intervenienta o tom, že úraz vznikol v čase odpočinku považoval za nedôvodnú.

12. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie intervenienta na strane žalovaného nie je dôvodné.

13. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

15. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie v potrebnom rozsahu pre zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby a rozhodnutie vo veci. Vec posúdil správne i po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné zákonné ustanovenia. Svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobu zamietol, aj riadne odôvodnil a vysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania, a preto za neopodstatnenú považoval odvolací súd námietku intervenienta, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

16. K odvolacej námietke intervenienta, že mu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval patriace mu procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b CSP) odvolací súd uvádza, že odňatím možnosti konať pred súdom a porušením práva na spravodlivý súdny proces je taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa sporovej strane znemožní realizácia jej procesných práv, ktoré jej zákon (Civilný sporový poriadok) priznáva za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu SR vyplýva, že právo na súdnu ochranu ako základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v sebe zahŕňa aj právo na rovnosť zbraní a kontradiktórnosť konania. Obsah práva na spravodlivý súdny proces tak spočíva v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatnení. Odňatie možnosti konať pred súdom nezakladá samo tvrdenie účastníka o existencii tejto procesnej vady; určujúcim je zistenie, že k vade tejto povahy skutočne došlo. Vychádzajúc z obsahu spisu odvolací súd nezistil, že v konaní došlo k procesnej vade, ktorú možno charakterizovať ako odňatie možnosti účastníkom konať pred súdom ani porušením práva na spravodlivý proces. Odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a procesný postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, nie je takouto vadou postihnutý a preto túto odvoláciu námietku nepovažoval za dôvodnú.

17. K odvolacej námietke o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu (§ 365 ods. 1 písm. f CSP) odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 220 ods. 2 C. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdi, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu. Okolnosti namietané intervenientom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu.

18. Ani odvoláciu námietku intervenienta spočívajúcu v inej vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d CSP) odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. K tomuto odvolaciemu dôvodu je potrebné uviesť, že dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť pochybenie

vo vykonanom dokazovaní, napr. vykonanie; nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2, alebo vypočutie relevantného svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami (§ 193) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu (§ 194 ods. 2). Odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a procesný postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, nie je takouto vadou postihnutý .

19. V súvislosti s námietkou intervenienta, že napadnuté rozhodnutie spočíva v neprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h CSP) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery, avšak v posudzovanej veci, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

20. K námietke intervenienta, že súd prvej inštancie zamietol vykonanie dôkazov navrhovaných žalovaným odvolací súd dáva do pozornosti, že vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania, je úlohou a doménou súdu. Súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán.

21. Predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým určil, že úraz žalobcu zo dňa XX.XX.XXXX je pracovným úrazom a žalovaný za škodu žalobcu spôsobenú pracovným úrazom zodpovedá v rozsahu 100%.

22. Podľa § 57 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení účinnom ku dňu úrazu zamestnávateľ môže zamestnanca vyslať na pracovnú cestu mimo obvodu obce pravidelného pracoviska alebo bydliska zamestnanca na nevyhnutne potrebné obdobie len s jeho súhlasom. To neplatí, ak vyslanie na pracovnú cestu vyplýva priamo z povahy dohodnutého druhu práce alebo miesta výkonu práce alebo ak možnosť vyslania na pracovnú cestu je dohodnutá v pracovnej zmluve. Na pracovnej ceste zamestnanec vykonáva prácu podľa pokynov vedúceho zamestnanca, ktorý ho na pracovnú cestu vyslal.

Podľa § 195 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, ak u zamestnanca došlo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním k poškodeniu zdravia alebo k jeho smrti úrazom (pracovný úraz), zodpovedá za škodu tým vzniknutú zamestnávateľ, u ktorého bol zamestnanec v čase pracovného úrazu v pracovnom pomere. Pracovný úraz je poškodenie zdravia, ktoré bolo zamestnancovi spôsobené pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním nezávisle od jeho vôle krátkodobým, náhlým a násilným pôsobením vonkajších vplyvov.

Podľa § 195 ods. 6 Zákonníka práce zamestnávateľ zodpovedá za škodu, aj keď dodržal povinnosti vyplývajúce z osobitných predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, ak sa zodpovednosť nezbaví podľa § 196.

Podľa § 196 ods. 1,2 Zákonníka práce (1) zamestnávateľ sa zbaví zodpovednosti celkom, ak preukáže, že jedinou príčinou škody bola skutočnosť, že

a) škoda bola spôsobená tým, že postihnutý zamestnanec svojím zavinením porušil právne predpisy alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovali a kontrolovali, alebo

b) škodu si spôsobil postihnutý zamestnanec pod vplyvom alkoholu, omamných látok alebo psychotropných látok a zamestnávateľ nemohol škodu zabrániť.

(2) Zamestnávateľ sa zbaví zodpovednosti sčasti, ak preukáže, že

- a) postihnutý zamestnanec porušil svojím zavinením právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený, a že toto porušenie bolo jednou z príčin škody,
- b) jednou z príčin škody bolo, že zamestnanec bol pod vplyvom alkoholu, omamných látok alebo psychotropných látok,
- c) zamestnancovi vznikla škoda preto, že si počínal v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa tak, že je zrejmé, že hoci neporušil právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo osobitné predpisy, konal ľahkomyseľne a musel si pritom byť vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti vedomý, že si môže privodiť ujmu na zdraví.

Podľa § 220 ods. 1 Zákonníka práce, plnenie pracovných úloh je výkon pracovných povinností vyplývajúcich z pracovnoprávneho vzťahu, iná činnosť vykonávaná na príkaz zamestnávateľa a činnosť, ktorá je predmetom pracovnej cesty.

Podľa § 220 ods. 2 veta prvá Zákonníka práce, v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh sú úkony potrebné na výkon práce a úkony počas práce zvyčajné alebo potrebné pred začiatkom práce alebo po jej skončení.

Podľa § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení účinnom ku dňu úrazu pracovná cesta podľa tohto zákona je čas od nástupu zamestnanca na cestu na výkon práce do iného miesta, ako je jeho pravidelné pracovisko, vrátane výkonu práce v tomto mieste do skončenia tejto cesty. Pracovná cesta podľa tohto zákona je aj cesta, ktorá trvá od nástupu osoby uvedenej v § 1 ods. 2 na cestu na plnenie činností pre ňu vyplývajúcich z osobitného postavenia vrátane výkonu činností do skončenia tejto cesty. Zahraničná pracovná cesta podľa tohto zákona je čas pracovnej cesty (odsek 1) v zahraničí vrátane výkonu práce v zahraničí do skončenia tejto cesty.

Podľa § 8 ods. 1 písm. a) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom ku dňu úrazu, pracovný úraz podľa tohto zákona je poškodenie zdravia alebo smrť fyzickej osoby spôsobené nezávisle od jej vôle krátkodobým, náhlym a násilným pôsobením vonkajších vplyvov, ktoré zamestnanec zamestnávateľa podľa § 16 utrpel pri plnení pracovných úloh alebo služobných úloh alebo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh alebo služobných úloh, pre plnenie pracovných úloh alebo služobných úloh a pri odvracaní škody hroziacej zamestnávateľovi.

23. Zodpovednosť zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze v zmysle § 195 a nasl. Zákonníka práce je objektívna, teda bez ohľadu na zavinenie zamestnávateľa. Ustanovenie § 196 Zákonníka práce pritom umožňuje zamestnávateľovi zbaviť sa zodpovednosti v celom rozsahu, ak zamestnávateľ preukáže (na ňom leží dôkazné bremeno), že jedinou príčinou škody bola skutočnosť, že bola spôsobená tým, že zamestnanec svojím zavinením porušil právne predpisy, alebo ostatné predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci bol s nimi riadne a preukázateľne oboznámený a ich znalosť a dodržiavanie sa sústavne vyžadovali a kontrolovali alebo si škodu spôsobil pod vplyvom alkoholu, omamných látok alebo psychotropných látok a zamestnávateľ nemohol škodu zabrániť. Odvolací súd sa plne stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade sa žalovanému nepodarilo preukázať danosť liberačného dôvodu a tak sa zbaviť zodpovednosti čo i len čiastočne.

24. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie zistil, že žalobca bol so žalovaným v pracovnoprávnom pomere na základe pracovnej zmluvy uzatvorenej dňa 23.10.2011 na dobu neurčitú, na základe ktorej žalobca ako zamestnanec vykonával u žalovaného ako zamestnávateľa prácu Z. G. M. Z. Z. P.Á. Z. T. M. G. R. V.. Dňa XX.XX.XXXX o X.XX - X.XX h. utrpel žalobca úraz počas pracovnej cesty, na ktorú bol vyslaný žalovaným, a to počas doby odpočinku v K. v areáli spoločnosti E. M. v meste E., kde dňa XX.XX.XXXX približne o XX.XX hod. odparkoval kamión podľa usmernení žalovaného. Podľa tvrdenia žalobcu úraz mal nastať pri jeho pošmyknutí sa pri vychádzaní z kabíny nákladného motorového vozidla, ktorým realizoval pracovnú cestu a v ktorom počas odpočinku i prespával. Okolnosti, za ktorých žalobca utrpel úraz (pád z kabíny kamiónu), uviedol aj do lekárskej správy zo dňa XX.XX.XXXX, keď bol hospitalizovaný na ortopedickom oddelení nemocnice v meste E. Z. K..

25. Odvolací súd sa nestotožňuje s právnym názorom žalovaného a intervenienta, že úraz žalobcu, ku ktorému došlo počas jeho pracovnej cesty nie je pracovným úrazom, nakoľko ho žalobca utrpel

v čase odpočinku, teda mimo pracovného času, neutrpel úraz pri plnení pracovných úloh uložených mu žalovaným v zmysle § 57 ods. 1 Zákonníka práce a ani pri úkone priamo súvisiacom s plnením pracovných úloh uložených mu žalovaným. Súhlasí so súdom prvej inštancie, že k úrazu žalobcu došlo na pracovnej ceste a dobu odpočinku, počas ktorej sa úraz stal, je nutné vnímať ako obligatórnu súčasť jeho pracovnej cesty. Ako už bolo uvedené, úraz možno kvalifikovať ako pracovný, ak vznikol pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Je možné prisvedčiť súdu prvej inštancie, že pracovný úraz sa viaže výhradne na plnenie pracovných úloh alebo činnosť súvisiacu s ich plnením, pričom k plneniu pracovných úloh alebo činnosti súvisiacej s plnením pracovných úloh môže dôjsť aj mimo pracovného času. Vychádzajúc z ust. § 220 Zákonníka práce je potrebné uviesť, že vymedzenie pojmu „plnenie pracovných úloh a priama súvislosť s ním“ má základný význam pri vzniku pracovnoprávnej zodpovednosti. Obsah pracovných povinností tvoria povinnosti zamestnanca z pracovného pomeru. Vyplývajú z pracovnej zmluvy, zo Zákonníka práce, z iných pracovnoprávnych predpisov alebo z kolektívnej zmluvy či pracovného poriadku. Medzi plnenie pracovných úloh odsek 1 cit. ustanovenia zaraďuje aj činnosť, ktorá je predmetom pracovnej cesty. Úkony potrebné na výkon práce a úkony počas práce zvyčajne Zákonník práce zaraďuje pod priamu súvislosť s plnením pracovných úloh. Môže ísť o úkony zamestnanca súvisiace so zabezpečením materiálu, pracovných nástrojov, práce súvisiace s údržbou stroja a v danom prípade medzi ne možno zaradiť aj kontrolu zvereneného vozidla a nákladu. Nakoľko činnosť, ktorá je predmetom pracovnej cesty, je plnením pracovných úloh, má podstatný význam z hľadiska naplnenia jedného zo zodpovednostných predpokladov založenia pracovnoprávnej zodpovednosti - preukázanie, že ku škode došlo pri plnení pracovných povinností alebo v priamej súvislosti s týmto plnením. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na článok X. bod 3. Pracovnej zmluvy žalobcu, v zmysle ktorého bol povinný riadne hospodáriť s prostriedkami, ktoré mu zveril zamestnávateľ (žalovaný) a chrániť majetok žalovaného pred poškodením, stratou, zničením a zneužitím. Pri analýze predmetného článku pracovnej zmluvy možno jednoznačne súhlasne so súdom prvej inštancie dospieť k záveru, že na vykonanie kontroly vozidla a v ňom prepravovaného nákladu po tom, ako nákladné motorové vozidlo počas celej noci (zo dňa XX.XX.XXXX do P. XX.XX.XXXX) parkovalo v mieste určenia, žalobca nepotreboval osobitný príkaz od žalovaného. Táto činnosť vyplývala priamo z uvedeného článku pracovnej zmluvy „chrániť majetok zamestnávateľa pred poškodením, stratou, zničením a zneužitím“, a možno ju považovať za činnosť v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh žalobcu. Nemožno súhlasiť s právnym názorom intervenienta, že pokiaľ žalobca nepreukázal, že úraz utrpel, keď išiel vykonať kontrolu vozidla a jeho nákladu, tak bolo potrebné žalobu zamietnuť, nakoľko strana žalobcu je v súdnom konaní povinná preukázať existenciu žalobou uplatneného nároku. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne poukazuje na objektívnu zodpovednosť zamestnávateľa, ktorej sa môže zbaviť len v prípade, ak preukáže také porušenie povinností na strane pracovníka, ktoré boli buď výlučnou alebo čiastočnou príčinou úrazu. Odvolací súd sa stotožňuje so súdom prvej inštancie, že skutočnosť, že žalobca kontroloval plachtu kamiónu, pečať/plombu a náklad vozidla počas doby odpočinku, nemožno považovať za porušenie pracovnoprávnych predpisov, nakoľko ide o takú činnosť, ktorá je predmetom pracovnej cesty a je nutné ju vykonávať najmä v čase realizovania odpočinku, kedy je vozidlo a náklad vystavovaný najväčšiemu nebezpečenstvu a riziku poškodenia, straty či krádeže.

26. Odvolací súd sa preto stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, keď žalobe vyhovel a určil, že pracovný úraz žalobcu zo dňa XX.XX.XXXX je pracovným úrazom a žalovaný za škodu žalobcu spôsobenú pracovným úrazom zodpovedá v plnom rozsahu, nakoľko v posudzovanom spore zbavenie sa zodpovednosti žalovaného za škodu pri pracovnom úraze podľa § 196 ods. 1 a 2 Zákonníka práce žalovaný nepreukázal. V konaní bolo nesporné, že žalobca si nespôsobil úraz zavineným konaním, ktorým by porušil právne predpisy na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a už vôbec nie vplyvom alkoholu či omamných a psychotropných látok. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie vo veci podstatnými okolnosťami a dospel k správne záveru keď žalobe vyhovel. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že obsah odvolania intervenienta na strane žalovaného nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

27. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

28. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalobcoví, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).